

НЕЛЕГКІ КІЛОМЕТРИ ШЛЯХІВ

Сьогодні, коли проходить становлення нашої молодої держави, посилюється увага на економіці, тих важелях, які б її піднесли на рівень високорозвинутих країн. Вчимося на помилках, висукуємо головні точки прикладання сил. Серед інших важливе місце посідають шляхи, котрі у великій мірі, поза всім, є складовою цивілізованого світу. Пам'ятаю, як півтора десятка років тому при підбитті підсумків огляду культури виробництва рануно один із високопоставлених офіцєрських начальників виставив із залу керівника місцевої шляхової організації, аби той зняв шит з написом «Всі дороги ведуть до комунізму», вивішений на початку шляху з Гощі до Острога. Мовляв, таким шляхом далеко не зайдеш — вибої на бруківці, а подекуди й бруківки не вклали. Не відаю, яким шляхом можна доїхати до світлого майбутнього, але тими, які мали, далеко не пропусешся.

Людина при звичається до оточуючого середовища, не завжди помічає зміни і особливо в інфраструктурі. За останні десятиріччя кілька разів мінялася вівіска нашої організації, та головне її завдання було і залишається — прокладання шляхів, утримання їх в належному стані.

Аж не віриться, коли пригадаєш, якими ґрунтівками в негоду доводилось пробиратися в Пустомити, Жаврів, Бочаницю, Русивель та інші села. На-

віть трактором восени та восною не під силу було взяти їх.

Нині в підпорядкуванні районної шляхової ремонтно-будівельної дільниці є 346 кілометрів шляхів, 90 процентів яких з твердим покриттям. Звичайно, не всі оті кілометри заасфальтовані (хоча таких чимало), задовольняють своєю якістю, однак з кожним роком вони продовжують зростати, поліпшуються зусиллями нашого трудового колективу. За останні три роки асфальтовані дороги на Малинівку, Русивель, до Тесова, чорним покриттям вбралися вулиці в багатьох населених пунктах.

І як сьогодні не сутужно, все-таки щорічно продовжуємо асфальтівку на 6—8 кілометрів. Ось і сьогодні прокладаємо дорогу з Посягви до Олексівки, розпочнем впорядкування шляхового полотна з Бургина до Посягви, працюватимем у Жаврові, при достатній кількості матеріалів заасфальтуємо греблю в Русивлі, ремонтуватимем окремі ділянки доріг.

Важко, навіть дуже важко сьогодні працювати. За 30 років роботи шляхівником не пригадаю, щоб ми трудилися в таких умовах. Та на сьогодні не можна дивитись лише через чорні окуляри, не все в житті пофарбовано в темний колір, є й світлі проблиски.

Дуже важливо, на кого опираєшся в роботі, з ким поруч працюєш. Нам вдалося домогтиса стабільності кадрів, у цей не-

легкий час зберегти колектив, його головне ядро — ветеранів організації. Багато хороших можна сказати про механізатора Б. М. Бабінського, який трудиться в організації з дня її створення, П. И. Княжич — він і за кермом автомобіля вправний, за важелями трактора, грейдера, водія О. І. Дубича, шляхового майстра Л. І. Яремчука, робітниць Р. М. Кравчук, Г. В. Рижук, екскаваторника С. М. Герасименка та інших. Скільки-то сил і умінь вкладено в ці нелегкі кілометри шляхів. А зрости належить ще більше малочисельному колективу.

Самокритично оцінюю зроблене районною шляховою службою, близько сприймаю критичні зауваження, зроблені на нашу адресу. Так, не всі шляхи високої якості, скаржаться водії на вибої, неупорядкованість проїжджої частини, інші недолки, ще далеко нам до західноєвропейських стандартів. Велику частку вини берем на себе. Проте не все залежить від нас. Взяти фінансування. Можна від деяких господарників почути, що, мовляв, величезні кошти на шляхове будівництво забирають, а результатів мало. Заперечую таке твердження — власних районних коштів вистачає на роботи в межах 40—45 процентів, решту фінансує область. Та й мало хто скаже, скільки їх конкретно потрібно, бо ціни калейдоскопічно міняються. Наприклад, ще недавно тонна бітуму кош-

тувала 70 крб., через деякий час ціна виросла до 80 тис. А оце довідався, що збільшилась до 180 тисяч. За тонну асфальту вже платимо 25 тис. крб. проти 15 крб. (не тисяч!) в недалекому минулому. Про ціни на пальне й не казатиму, як і про його наявність. Звідки тут взятися стабільності, нормальному ритму в роботі? Доводиться, як сьогодні кажуть, «вкручуватись і діставати», аби вижити і забезпечувати людей роботою.

Відчутну допомогу і підтримку одержуємо від керівників господарств ім. Б. Хмельницького С. М. Сондака, «Гива» — Є. І. Віля, «Малинівське» — С. Ф. Литвинчука, «Зоря» — М. М. Сахнюка та інших. Вони завжди йдуть нам назустріч.

Шляхи — наше спільне надбання, їх потрібно берегти. На жаль, не всі це розуміють. Дивись, в одному місці гусеницями трактора зірваний асфальт, в іншому — хтось каміння з бруківки забрав. Нещодавно біля повороту на Бочаницю поставили 6 дорожніх знаків. Та лише за одну ніч якісь негідники їх знівели. А це ж тисячі карбованців народних грошей пішло нанівець.

Незаперечно, хороші шляхи сприяють піднесенню економіки, добробуту людей, культурі. Дбаймо про ці вкрай необхідні артерії для нормального життя нинішнього і прийдешніх поколінь.

Микола ЧУЧМАН,

начальник районної шляхової ремонтно-будівельної дільниці.